

τοῦ ἀνέμου ὠθρούμενον καὶ ὀριζοντίως φεύγον, διήνυεν τριακόσια μίλια τὴν ὥραν, τριγύρω του δὲ διεσταυροῦντο αἱ ἀστράπαί. Δὲν ἔπιπτε μῶλα ταῦτα μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ὅτε ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς, παρετήρησα ἐξοχάς. Ἦμην δύο μίλια μακρὰν τῆς θαλάσσης· ἡ δὲ θύελλα μὲ ὤθει πρὸς τὴν θάλασσαν μετὰ μεγάλης ὀρμῆς, ὅτε δόνησις τρομερὰ μὲ ἀπέσπασε τοῦ ἀεροστάτου. Ἦνοιχθησαν μηχανικῶς αἱ χεῖρές μου, ἐν σχοινίον ὠλίσθησε ταχέως μεταξὺ τῶν δακτύλων μου καὶ εὐρέθη ἐπὶ τῆς γῆς! Ἦτο τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας, ἣτις ψάουσα τοῦ ἐδάφους τὴν ἐπιφάνειαν, εἶχε καρφωθῆ ἐπὶ ῥήγματος γῆς, τὸ δὲ ἀερόστατον, ἐλαφρυνθὲν καὶ τῆς ἀγκύρας, ἔφυγε πέραν τῶν θαλασσῶν καὶ ἐγένετο ἄφαντον.

Ὅτε συνήλθον εἰς ἑμαυτὸν, ἤμην πλαγιασμένος ἐν τῇ καλύβῃ χωρικοῦ τινος τῆς Χαρδέρουκ, μικρᾶς πόλεως τῆς Γέδρας, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ζυδέρζικος ποταμοῦ κειμένης, καὶ τεσσαράκοντα περίπου μίλια ἀπεχούσης ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ἀμστελοδάμου. — Ἐν θαῦμα ἄπλου μοι εἶχε σώσει τὴν ζωὴν· πλὴν τὸ ταξείδιόν μου ὄλον οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρξεν ἢ σειρά ἀνοησιῶν ἐνὸς ἀνθρώπου τρελλοῦ, ὃν δὲν ἐδυνήθην νὰ καταβάλω. Εἶθε ἐν τοσοῦτῳ τὸ τρομερὸν τοῦτο διήγημα — τὸ τοσαῦτα ἱστορικὰ γεγονότα μανθάνον, τῷ ἀναγνώστη — μὴ ἀποθαρρύνῃ τοὺς μέλλοντας διασχίσει τὰ οὐράνια στρώματα!

Ο ΕΡΩΣ.

Ἦ

ΤΟ ΕΝ Τῷ ΣΥΛΛΟΓῷ « ΟΜΗΡΩ » ΑΓΓΑΛΜΑ.

1

Σμίλη Καλλιτέχνου θεία, φαντασία ιδεώδης ἀπὸ στίλβουσαν μαρμάρου ὕλην ἄμορφον, ψυχρὰν, μορφήν Ἔρωτος ἠδεῖαν ἐπλασεν ἐνθουσιώδης κ' ἐδωρήθη ζωῆς τύπος εἰς τὴν μάζαν τὴν νεκράν.

2

Προσετέθη ἐν εἰσέτι εἰς τῶν ἀριστουργημάτων τὴν πολυπληθῆ χορείαν κόσμημα περικαλλές, καὶ καθεῖξεν ἐν τῷ μέσῳ τῶσων καλλιτεχνημάτων ἐν τῇ ἐποχῇ τῇ θεία μέρος ὄχι εὐτελές.

3

Πλὴν διέρρευσεν ὁ χρόνος καὶ ἐπέστη ἡ βαρεῖα χεῖρ ἀκάμπτου πεπρωμένου πλήττουσα ἀνηλεῶς μετεποίησεν εἰς τέφραν τὰ περικαλλῆ μνημεῖα, καὶ μετ' ἄλλων συνετάφη τῆς Κυθήρης ὁ υἱός.

4

Τύποι ἦσαν ἀθανάτων, καὶ Θεοῦ μορφή ἀξία εἰς ἀγάλματα ἐκεῖνα παριστάτο ἐναργῆς.

φεύγοντα ἡμιθραυσθέντα πλὴν ἐν τρόμῳ καὶ ἐν βίᾳ,
ἀπεκρύβησαν ἐν τέλει εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

5

Διεδέχθησαν ἀλλήλους ἀπεχθεῖς αἰῶνες φρίκῃς,
αἵμοστάζοντα παρῆλθον ἔτη τόσα συμφορᾶς,
ἢ βουλή ἐξετελέσθη ἤδη ὑπερτάτης δίκης
καὶ αὐγὴ εὐηγγελίσθη δόξης ἅμα καὶ χαρᾶς.

6

Τὴν σποδὸν ἀποτινάξας τὴν πιέζουσαν βαρέως
μέλη τὰ ἀβρά, ἀφῆκε τὴν σκοτίαν, καὶ φωτὸς
κάλλος φαινὸν καὶ αὖθις ἐχαιρέτησεν ἠδέως,
τῆς Ἡοῦς ὑποφωσκούσης, καὶ ὁ Ἴρωσ μας αὐτός.

7

Καὶ κοιμᾶται ἤδη.... Ὅχι! σὺ οὐδέποτε ἀφέθης
εἰς τὰς μαγικὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως. Διατὶ
ἤδη νάρκη σὲ κατέχει καὶ κοιμῶμενος εὐρέθης;
ὡς Βαροῦχ καὶ σοῦ τὸ πνεῦμα πρὸς καιρὸν μὴ ἀπρακτῆ;

8

Γρηγοροῦντα τοῦ τεχνίτου μὴ σὲ ἔπλασεν ἢ σμίλη
καὶ σ' ἐσκίασεν ἢ πτέρυξ μακροῦ ὕπνου καὶ σιγῆς,
ὄτε σκότος ἐπεχύθη καὶ ἐδέσποσεν ἢ ὕλη
ἐπὶ χώρας ἀθανάτων, ἐπὶ τῆς ἐνδόξου γῆς;

9

Ἐὰν οὕτω, ἀναπαύου! μὴ εἰσέτι ἐξυπνήσης!
Φεῦ! ἐξέλιπεν ἢ δόξα τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν!
οὔτε ἶχνος ἐν εὐκλείας τῆς ποτὲ θὰ ἀπαντήσης
ἐνθυμίζον τῆς ἀκμῆς σου τὸν ἐπίφθονον καιρὸν.

10

Ποῦ ὁ ὄμιλος ἐκεῖνος τῶν ἐνθέων ἀγαλμάτων
ὁ λευκὸς καὶ ἀπαστράπτων, θαῦμα τέχνης ὑψηλῆς,
ἢ πληθὺς μνημείων τόσων, τόσων ἀριστουργημάτων,
τῶν στοῶν καὶ τῶν θεάτρων κόσμος καλλονῆς πολλῆς!

11

Οὐδὲν τούτων! ἀναπαύου ἐκεῖ, ὅπου ἀνηγέρθη
Μουσῶν τέμενος εἰς μνήμην τοῦ Μεγάλου Ἀοιδοῦ,
ἕως ὅτου ἐπιλάμψη φῶς ἡμέρας, καὶ ἐπέλθῃ
ἐποχὴ ἀξία λάτρις τῶν μνημείων τῆς σποδοῦ.